

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.444 van 25 oktober 2000
in de zaak A. 91.044/VII-20.984.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Fr. DELTOUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 17 april 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 september 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 2 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 september 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM die, loco Advocaat F. DELTOUR verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur K. GOOSSENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België binnenkomt op 8 december 1998; dat hij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 september 1999 een beslissing neemt tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 februari 2000 de bestreden beslissing tot bevestiging van de beslissing tot weigering van verblijf neemt;

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht

Verzoeker acht het onbegrijpelijk dat zijn asielaanvraag wordt afgewezen in het stadium van de beoordeling van de ontvankelijkheid en dus van de beoordeling van de al dan niet "kennelijke" gegrondheid. De Dienst Vreemdelingenzaken, alsook het Commissariaat-Generaal komen ter zake ernstig tekort aan de op hen rustende onderzoeks- en motiveringsplicht en keren vaak ten onrechte de bewijslast om.

Hieronder zal worden aangetoond dat de motivatie omtrent de bevestigende weigering op weinig overtuigende wijze is geschied.

Omtrent de kennelijke gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker

Naar aanleiding van de asielaanvraag, baseerde de Commissaris-Generaal zijn bevestigende beslissing van

16 februari 2000 op de "kennelijke ongegrondheid" van verzoekers asielaanvraag. Daartoe werden de volgende argumenten naar voren gebracht :

- a) Verzoeker zou tijdens het verhoor voor de dienst vreemdelingenzaken vermeld hebben dat hij sinds 1994 lid is van het LDK; voor het Commissariaat-Generaal zou hij voorgehouden hebben reeds vanaf 1992 lid te zijn van het LDK. Deze tegenstrijdigheid zou de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen
- b) De toestand in Kosovo zou zich, sinds verzoekers asielaanvraag, genormaliseerd hebben.

Verzoeker wenst hieromtrent de volgende inhoudelijke kritiek te uiten op de beslissing van de Commissaris-Generaal :

Uit gemakkelijksheidsoverwegingen baseert de Commissaris-Generaal zijn beslissing (zoals wel meer het geval) voornamelijk op het feit dat de Commissaris één enkele vermeende tegenstrijdigheid in verzoekers relaas meent te moeten onderkennen.

In eerste instantie wenst verzoeker te ontkennen dat van enige tegenstrijdigheid sprake is. Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker wel degelijk vermeld reeds vanaf 1992 lid te zijn van het LDK. Deze informatie is evenwel, naar verzoeker vermoedt, door de dubbele vertaling (van het Albanees naar het Frans en van het Frans naar het Nederlands) vervormd geraakt. Verzoeker kan ook nog andere voorbeelden aanhalen waarbij de door hem medegedeelde informatie in het rapport van de Dienst Vreemdelingenzaken anders werd weergegeven. Bovendien is een datum die zich zover in het verleden situeert niet van dien aard fundamentele argumenten op te leveren voor de al dan niet ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag.

Vermits aldus is aangetoond dat het eerste argument van de Commissaris-Generaal op lucht is gebaseerd, blijft enkel nog het tweede argument te ontkrachten.

Hier beweert de Commissaris-Generaal in algemene bewoordingen dat "de situatie in Kosovo sinds betrokkenes vertrek gevoelig is gewijzigd".

De Commissaris-Generaal stelt zich tevreden deze gemeenplaats op te geven en daaruit te concluderen dat geen gevaar voor gerichte vervolging in hoofde van verzoeker zou bestaan. De Commissaris-Generaal houdt evenwel absoluut geen rekening met het feit dat verzoeker lid is van het LDK en afkomstig is van het dorp Likoshane. Verzoeker wenst te benadrukken dat deze twee gegevens van fundamenteel belang zijn bij de beoordeling van de gegrondheid van de actuele vrees voor vervolging. De algemene constatering dat de situatie in Kosovo zich genormaliseerd heeft laat absoluut niet toe te beweren dat LDK-leden zonder meer naar Likoshane kunnen terugkeren. De

Commissaris-Generaal gaat op deze bijzonderheden van het dossier echter niet in.

Afgezien van de vermeende tegenstrijdigheid heeft de Commissaris-Generaal de motivering van zijn beslissing dus (zonder verdergaand onderzoek) gefundeerd op "algemeen gekende informatie", zonder de correctheid daarvan in verzoekers situatie in concreto te zijn (hebben) nagegaan.

Zelfs indien door openbare instanties zou worden bevestigd dat de situatie in Likoshane op heden vrij behoorlijk kan worden genoemd (quod non) dan nog is dit uiteraard geen garantie dat het verzoek van verzoeker "kennelijk" ongegrond is.

In die zin schendt de Commissaris-Generaal de op hem rustende verplichting om zijn beslissingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren. Het is immers onmogelijk voor Uw Raad, net als voor verzoeker, om na te gaan of de argumenten van de Commissaris-Generaal de beslissing al dan niet afdoende motiveren. Het baseren van een beslissing op "vermeende tegenstrijdigheden" en vage gegevens, zonder daarvoor concrete bewijzen voor te leggen is arbitrair, in strijd met de wettelijke motiveringsplicht en in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien kan een en ander zonder meer steunen op een verkeerde interpretatie van de verklaring van verzoeker door de vertegenwoordiger van de Commissaris-Generaal.

Op basis van het bovenstaande kan derhalve onder geen beding zomaar gesteld worden dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is.";

Overwegende dat de Commissaris-generaal als determinerend motief doet gelden dat "betrokkene geen elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij (bij) een eventuele terugkeer naar Kosovo, waar zijn familie verblijft, risico loopt op een persoonlijke en gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo is niet meer actueel. Sinds betrokkenes vertrek is de situatie in Kosovo gevoelig gewijzigd. Overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst. Betrokkene verklaarde overigens zelf geen vrees meer te koesteren.

Het feit dat betrokkene en zijn familie niet meer beschikken over een woning is een probleem van sociale aard, hetgeen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert"; dat het niet aan de Raad van State toekomt de opportuniteit van de bestreden beslissing te beoordelen of zich op dat punt in de plaats te stellen van de bevoegde Overheid; dat het de Raad enkel toekomt de wettigheid van een bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen; dat, desbetreffend op het eerste gezicht, op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker niet onder toepassing valt van de Conventie van Genève; dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op vijftientig oktober
tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.